

При положение, че в нашето съкровище, укрито след 1200 г., отсъстват или са твърде малко монети, сечени от Алексий III Ангел Комнин (1195-1203), то единственото разумно обяснение е, че между собственика на съкровището и монетарницата Константинопол през периода 1195-1203 г. е имало препятствия от различен характер и в съкровището не е било възможно да се вляят отсечените в Константинопол продукти. Или с други думи, собственикът на съкровището се е намирал извън територията на Византия и в съкровището са се вливали не византийски монети, а такива, каквито са били сечени в неговата страна. Докато в Агринион, както вече бе посочено, картината е друга.

Намирането на съкровището недалеч от Твърдица, чиято територия по това време (след 1200 г.) е част от българската държава, свързва това съкровище с български произход и следователно 51 са подражания на солунското монетосечение на Йоан II Комнин, които се датират около 1200 г., ще са били сечени в България. Този извод не бива да ни изненадва. Отдавна е установено, че след 1190 г. в България е организирано имитативно монетосечение, като са имитирани биолоновите монети на починали византийски императори - Мануил I Комнин (1143-1180), Исак II Ангел (1185-1195) и пр. Основна причина за това са били икономическите закономерности, засвидетелствани векове наред във Византия¹⁶.

Видът, формата и съдържанието на монетите не се е влияела от политическите промени. Така например повече от век след покръстването, византийските монети съхраняват своя външен вид от езическия период. Причината за това е била твърде прозаична, но актуална. Известен факт е, че през средните векове всяка монета носи в себе си своята стойност, но също така са били вършени чести злоупотреби и от страна на държавата с цел намаляване на количеството и качеството на вложените в монетата метал, поради което населението с недоверие гледало на всяка промяна. По тази причина и самите кръстоносци след като превземат Константинопол и създават своята Латинска империя по западен модел, секат не монети от западен тип, с каквито си служили в своите страни, а те също организират производство на подражания на византийските монети от императорите живели през XII в.¹⁷

Но да се върнем в България. Организирането на производство на билонни монети, подражания на византийските, вече не буди никакви съмнения и се приема за факт. Те обаче не са били достатъчни за задоволяване на монетооборота и пазара при по едри плащания. Не е могло да се разчита и на византийски внос.